

FÉNYSGÁR

Evangéliumi hitébresztő és hirtelítő folyóirat

Felelős szerkesztő: Dr. Farkas Mária diak. főtestvér. — Laptulajdonos: „Fébé” Evang. Diakonissza Nőegylet. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. — Előfizetési ára: fél-évre 2 P 25 fillér, többes küldésnél 2 P. — Egyes szám 20 fillér. — A kiadásért felelős: Trauschenfels Elza, diakonissza főnöknő. Kiadóhivatal: Budapest, I., Hidegkúti-út 123/a.

„... Ott ismerhető meg a keresztyéni, szent nép, ahol megvan az Isten Igéje. Ámbátor ez nincs meg mindenütt egyformán, mint azt Pál apostol mondja, I. Kor. 3: 12, 13. Egyeseknél megvan tisztán, másoknál nem egészen tisztán. Akiknél tisztán van meg, azokról mondja az Irás, hogy aranyat, ezüstöt, drágaköveket építenek e fundamentomra, akiknél tisztátalanul van meg, azokról mondja, hogy fát, szénát, pozdorját építenek e fundamentomra, de a tűz által megigazulnak. Az Istennek Igéje a földolog, ez az a főszentség, melytől a keresztyéni nép a szent nevet kapta. Mert Istennek Igéje szent és megszentel mindent, amihez ér, sőt az Ige magának az Istennek szentsége, Róm. 1: 16. szerint: Istennek ereje, mely üdvözít mindenkit, aki benne hiszen és I. Tim. 4: 5. szerint: Minden megszenteltetik az Istennek Igéje által és a könyörgés által. Mert maga a Szentlélek vezet, avatja és szenteli az egyházat, vagyis a keresztyéni szent népet az Igével... Ahol tehát azt látod és hallod, hogy az ilyen Igét hirdetik, hiszik, vallják és eszerint cselekesznek, ott ne legyen kétséged, ott bizonyára kell hogy legyen igazi ecclesia sancta catholica, keresztyéni szent nép, I. Pé. 2: 9, bárha nagyon kevesen is vannak... És az Isten Igéje az, ami minden csodát művel, mindent rendbehoz, mindent fenntart, mindent véghezvisz, minden ördögöt kiűz.”

LUTHER.

Mi az egyház?

Minek tartod az egyházat? Talán valami régimódi, nagy személysállító gőzösnek, amelynek az agyonhajszolt személyzetétől azt kívánod, hogy téged lehetőleg minél kényelmesebben juttasson el a mennybe? Most ott állsz a fedélzeten — hiszen megfizetted a hajójegyet, az egyházadót, — s úgy gondolod, bírálghatsz a személyzetet. Nem látod be, mennyire nem lehet mindenkinek a kedvére tenni. Az egyik vádolja a lelkészt azért, hogy nem tud állást szerezni; a másik azt tartja, hogy a lelkész ilyenbe ne avatkozzék. Van, aki azért panaszkodik, hogy az egyház nem foglalkozik a mindennapi élet problémáival s akad olyan, aki szenvedélyesen vitatja, hogy az egyház csak mennyei dolgokkal törődjék.

Nem, az egyház nem ilyen személysállító gőzös, amely a kiszabott díj lefizetése után biztosan átszállít a túlsó partra.

Mi tehát az egyház? Az egyház mentőcsónak, amely nem hívatott arra, hogy utasainak kényelmét biztosítsa és különféle kívánságait teljesítse. Csak a kormányos jeladására kell figyelnie s ez a kormányos — az Úr Jézus Krisztus. Luther egyszer nagyon találóan azt mondta: »A templomban egyedül csak a tiszta és biztos Isten Igéjét kell hirdetni. Ahol az hiányzik, ott nincs többé templom, hanem az ördög iskolája.«

Nem azért hirdetik a templomban az Igét, mert ez kötelessége a lelkészeknek. Az igazi igehirdetés alapja az, hogy Jézus Krisztus engem, szegény bűnöst »megváltott a bűntől, haláltól s az ördög hatalmából... Szent, drága vére-

vel és halálával, hogy az Ő tulajdona legyek, az Ő uralkodása alatt éljek és Néki szolgáljak«.

Néki szolgáljak. Ha engem megmentett Jézus, szabad és kell is Néki szolgálnom. Nem azt kívánja Ő, hogy mindenki igehirdető legyen, de mindenkinek van feladata és helye a mentőcsónakban. Azok között, akik Jézust szolgálják, vannak munkások és képzett emberek, férfiak és nők, öregek és fiatalok. Senki sem kap valami különös címet, rangot. Egy a Mesterük: Jézus! Ők csak testvérek.

Szolgálász-e te Jézusnak? Ha még nem, akkor elveszett ember vagy. Egy kérésem van számodra: találkozz te is Azzal, aki azt mondta magáról: »Az embernek Fia azért jött, hogy megkeresse és megtartsa, ami elveszett«.

MI NEM AZ EGYHÁZ?

Az egyház nem természeti szépségben bővelkedő, vallásos park, ahol minden növény kénye-kedve szerint szabadon burjánozhat. Az egyház nem régiségmúzeum. Az egyház nem szellemi, mechanikai műhely. Az egyház nem vallásos áruház. Az egyház nem világnézeti sportpálya versenyakadályokkal. Az egyház nem menedéke a politikai hajléktalanoknak.

Pförtner J.

1517. október 31.

Mindenszentek előestje.
Húzzák már a veszperát.
A tömegben fáklyafénnyel
tör előre egy barát.

Kezében tekercs fehérlik.
Imádkozva bontja szét,
s felszegezi biztos kézzel
kilencvenöt tételét.

Kalapácsa sok csapása
döngve dördül messzire.
Tetzel keze céduláit
megremegve ejti le.

S égigérő Alpok orma,
ezer óriás titán
nem vethet a hangnak gátat:
ring, remeg a Vatikán.

Mozdul rá a szentek csontja
katakombák mélyiben.
Angyalkarok ujjongása
boldogan kíséri fenn.

Mozdul minden földön, égen.
s új életre kelni kész:
ha a templom kapujára
Isten tételeit ismét
fölveri egy férfikéz!

Kögel után németből.

Nem hallgathatok Jézusról!

Egy vértanú megrázó
szenvéde, Dr. Müller
J.: »Démonok Orosz-
országban« című könyvé-
ből.

Marja, orosz munkásleány meg-
térésé példa arra, hogy az Úr
ma is körüljár az oroszországi if-
jak soraiban s ma is foglyul ejt
sokakat a maga számára. Az is-
tentelen szovjeturalom alatt nőtt
fel Marja. Istenről, egyházzól
semmit sem tudott. Magától ért-
hetődően ő is belépett a gyári
munkások istentelen szövetségé-
be s minthogy tréfáskedvű, szel-
lemes, 19-éves leány volt, együtt

nevetett és gúnyolódott társaival
a vallásos dolgok fölött. Ekkor ta-
lálkozott az egyik hívő munkás-
nővel, Máriával, akinek élete csen-
des bizonyágtétel volt, s mély
benyomást tett a fiatal istentelen-
re. Többet akart hallani a keresz-
tyének Megváltójáról, végül teljes
hittel átadta magát Néki. Miután ez
megtörtént, még egyszer, utóljá-
ra elment az istentelenek össze-
jövetelére. Nem azért, hogy csú-
folódjék és gúnyolódjék, hanem
hogy bizonyágot tegyen az Úr-
ról, aki őbenne erőssé lett s akit
mint Isten Fiát s a bűnösök Meg-
váltóját ismert meg. Szavaiban o-
lyan erő volt, hogy munkatársai
közül senkisé tudott egy szót
sem ellene mondani. Csendben
hallgatták végig. Nyolc nap múl-
va azonban Marja már nem volt
a gyárban. Barátnői végigkutat-
ták a várost, végül a fogházban
találtak rá. Néhány hónap múlva
Marját Szibériába száműzték. 19
éves fiatal leány, akit bizonyág-
tételéért Szibériába száműznek!
Ő azonban itt is csak élő hitéről
tett bizonyágot. Első levele a
száműzetésből így hangzott: »Szi-
vem dicséri és áldja az Urat az-
ért, hogy engemet, ilyen nagy bü-
nöst az üdvösség útjára vezérelt
s ennek az útnak, a végén koroná-
val vár. Tudom, hogy hová meg-
gyek és kiért szenvedek. Szívem
tele van, sőt túlárad Isten kegyel-
métől. Mennél inkább nyomorgat-
nak, büntetnek, mennél több kény-
szermunkát rónak rám, annál in-
kább nem tudok hallgatni Róla!
Nem! Soha! Amíg az ajkam meg
nem némul, beszélni fogok az Ő
szeretetéről.«

Nem tudjuk, eljön-e még Orosz-
ország számára az ébredésnek,
a kegyelemnek az ideje. Gondol-
junk imádkozva az oroszországi
hívőkre. »A vértanuk vére, az
egyház magvetése!«

A néma harangok.

Kopogtatás nélkül, izgatottan rontott be az egyházi a lelkész dolgozószobájába.

»Tisztelendő úr, a harangok nem akarnak megszólalni.«

»Hogyan? Mit beszél?«

»Mindent megpróbáltam és minden rendben van, de a harangok mégsem szólnak.« Mindketten utánanézték, de hiába.

Szakembereket hozattak, de a hibát egyik sem tudta megtalálni. A harangok elnémultak. Lassankint megtelt a templom. Megkezdődött az istentisztelet, de az orgona sem szólt. Halotti csend borult a templomra. Az összegyűlteken nagy felindulás vett erőt. Várakozásteljesen tekintettek a lelkész felé, aki most lépett az oltár elé. Kezébe vette Bibliáját, hogy az Evangéliumot felolvassa, de az csodálatosképen nem nyílt ki. A lelkész némán állott a néma gyülekezettel szemben.

Mélységes aggodalom töltötte be a szívét: »Mi lesz most?«

Végre — felébredt a lelkész. A szíve még mindig dobogott a félelemtől s ekkor eszébe jutott egy szó a régi Bibliából, mintha csak felelet lett volna különös álma: Borzasztó lehet az, ha Isten hallgat! Pedig be sokszor így van. Aki minduntalan kitér Isten hívogatása elől és megmarad az intés és hívogatás dacára is a maga-választotta úton, megérheti azt, hogy Isten elhallgat.

Talán tapasztaltuk mi is, milyen nehéz az, ha egy kedves emberünk minden kérdésünkre és könyörgésünkre csak hallgat. Mennyivel borzasztóbb lehet az, ha Isten elnémul!

Azért vegyük nagyon komolyan, ha Istenünk szól hozzánk! »Még *ma*, ha az Ő szavát halljá-

tok...« Isten kegyelme *ma* szólít téged! Még szólnak a harangok! s az orgona még nem némult meg, még szól hozzád Isten Igéje, még részesülhetsz az isteni kegyelemben.

Moody beszéli el: »Kicsiny fiú voltam még akkor, mikor egy férfivel találkoztam, aki sírva beszélt el nekem élete történetét, amelyet soha nem tudok elfelejteni. Elhagyta hazáját s a búcsuzásnál édesanyja ezt az Igét adta néki: »Keressétek először Istennek országát«. Nem sokat törődött vele, magában azt gondolta, hogyha jövőjét már jól megalapozta, elég pénzt gyűjtött, ráér akkor az Isten országára gondolni. Helyről-helyre ment, de munkát nem kapott. Egyik vasárnap nagy meglepetésére erről az Igéről hallott prédikálni a templomban: »Keressétek először Istennek országát«. Tüzes nyílként hullott ez az Ige a szívébe. Azt hitte, édesanyja imádságai üldözik, vagy talán valaki a lelkésznek írt róla. Kiment a templomból és egy másikba tért be, ahol a lelkész ugyanerről az Igéről beszélt: »Keressétek először Istennek országát«. Most már bizonyos volt benne, hogy édesanyja imádsága kíséri, de újra csak azt mondta: »Nem, először meggazdagodni! Hónapokig nem járt templomba. Amikor elment, a harmadik lelkész beszélt ugyanerről a textusról. Nem akart erről hallani s évekig nem ment templomba. »Édesanyám meghalt« — folytatta tovább az ember, »s az Ige megint eszembejutott. Meg akartam kísérelni, hogy keresztyén legyek«. Könny patakozott az arcán, amikor tovább folytatta, »de nem tudok«.

Moody évek múlva hallott erről a szegény emberről. Azóta tébolydába került s mindenkinek,

akivel találkozik, odakiáltja: »Kereszettek először Istennek országát«.

Hol épül Isten temploma?

Egy történetet hallottam, nem tudom igaz-e. De nagyon világosan kifejezi azt, hogyan kell egymás segítségére lennünk és ez által építeni és előreségíteni az Isten országát.

Valahol meghalt egy földműves. Két fia egyenlőképp örökölte a szántóföldet. Becsületes munkájuk után a föld bőségesen megadta a jutalmat. De jött egy szűk esztendő. Aratás ideje volt. Az idősebb testvér egy éjjel így gondolkozott: Mi lesz szegény öcsém mel ebben az évben? Hiszen fiatal, tapasztalatlan még; segítenem kell rajta. A fiatalabb ugyan ezen az éjszakán szintén feltette magának a kérdést: Mi lesz szegény bátyámmal ebben a nehéz évben? Hiszen felesége, gyermekei vannak, én pedig egyedül állok. Segítségére kell sietnem. Így történt, hogy a két testvér ugyanazon az éjszakán a szántóföldjükön találkoztak, mindkettőjük karján egy-egy kosárral, amelyet titokban a másik szántóföldjén akartak kiüríteni.

Ezen a helyen valóban épült az Isten temploma.

Bizonyságtétel.

1919-ből, amikor a balti országokban öt hónapig tartó keresztyénüldözés volt, írja egy művész egy észtországi ujságban a vértanukról a következőket: nehéz áthidalni az úrt, ami közöttük és közöttünk van. Olyanok, mintha nem e világból valók volnának. Érzelmek, gondolataik megvál-

toztak. Emberek, akik szorosan az örökkévalóság kapujában állanak és maguk mögött mindent felégettek; megvilágosítottak, tekintetük, egész lényük mennyei hazájuk felé irányul; már nem tartoznak a földhöz. »Egy fiatal asszony azt írja: levelet kaptam férjemtől a fogságból. Azt írja, boldog. Hogyne lennék boldog! Olyan férjem van, aki még a fogságban is örvendező tud lenni.« Egy bolsevista vezér dühöngve azt írja: »ezeket a keresztyéneket nem lehet megközelíteni, mindent elvesznek tőlük, nem panaszkodnak. Házaikból kikergetik őket, csendesen kivonulnak. Halálba hurcolják őket, panasz nélkül, nyugodtan mennek. Olyan a keresztyénség, mint valami hatalmas fal, amelyen keresztüljutni nem lehet.«

Mennél jobban megragadjuk hit által Istent, annál nagyobb lesz a boldogságunk, annál hathatóbb a bizonyságtételünk s könnyen ismerjük fel az így nyert világosság által kötelelességeinket. Lelkiismeretünk nyugodt marad Isten előtt s mindinkább érezzük, hogy minden munkánkkal, gondjainkkal, nyomorúságainkkal, sikereinkkel beleillesztettünk Isten tervébe. Munkálkodni akarunk, mint szolgálói által. S mi beszélhetünk Vele, dacára annak, hogy csak por és hamu vagyunk.

Dohrmann.

»Csak az tagadja Istent, akinek Isten létezése kellemetlen.«

»Szakíts szenvedélyeddel és hívő leszel.«

Pascal.

KÜLMISSZIÓ.

»Engedjétek hozzám jőni a gyermekeket!«

Afrika keleti részén fekszik Bungu, a Béthel misszió egyik állomása.

Az ott megöregedett misszionárius házaspár nagy örömére nemrég bennszülött lelkipásztort iktattak be. Sok nehéz feladat vár rá. Imádkozzunk érte. A kezdet sem volt könnyű. Alig volt néhány napig Bunguban, súlyos beteg lett a felesége. De Isten kegyelmesen segített, megtartotta a hat kicsiny gyermek édesanyját.

Bizonyos munkákban még, amennyire erejük engedi, az öreg misszionáriusok is résztvesznek. Egyik éjjel bezörgettek az ajtajukon. Tíz, tizenkét asszony és férfi állt a sötétben. Mulunguiban, az egyik pogány faluban ikergyermekek születtek s az anya meghalt. Két öregasszony vattába csavart kis csomagot tartott a kezében. »Itt vannak, befogadjátok őket?« A misszionárius elámult kicsinységükön. Gyorsan elkészített egy ágyacskát. Néhány napja halt meg kedves, féléves neveltgyermekük, üresen állt az ágya s Isten máris küldött kárpótlást. Elhelyezte a kicsinyeket s az emberek hazamentek. A kisebbik még sírni se tudott, csak pityergett egy kicsit. Hat héttel korábban születtek, azért voltak olyan fejletlenek. Nagyon kedves kép volt, amint jóllakottan feküdtek a meleg ágyban. Az erősebbik, Mhandó, adott melegből a kis Bhutának is. A másik oldalra melegítő üveget kellett tenni. Négy hét múlva még egy újszülött leánykával nőtt a pártfogoltak száma. De Mhandó és Bhuta nem maradtak soká a földön. Átköltöztek a misz-

ziói házból a mennyei otthon ragyogásába. A kis leány életben maradt és sok örömet szerez gondviselőinek.

A Japán Palauból is azt írják: »Az Ur különösen a gyermekeket helyezte szívünkre. A Japán iskolát csak nyolc éves koruktól látogatják, addig annyi rosszat látnak, hallanak, tanulnak. Ezért egy kis napközi otthon felét nyitottunk. A gyermekek lelkesen tanulják a Jézusról szóló énekeket. Rajzolni és kézimunkára is tanítjuk őket. Természetesen a vidám játék sem hiányzik.«

Nanga-Boelikből, Borneo szigetről is a leánymunkáról érkeztek hírek. Mult év októbere óta külön kis házban foglalkozik a misszionárius fiatal felesége a leányokkal. Boldogan ír a munkájáról. Sok vesződéssel jár. Mindent meg kell nekik jól magyaráznia. Semmi sem magától értetődő. Egyik bezárta magát a szobába, mert összecserélte a kulcsot, meg a kilincset. De hétről hétre többet tanultak meg. Öt hónap múlva egész ügyesen tudtak már mosni, vasalni, takarítani, több-félét főzni, gyermekruhadarabokat varrni. A reggeli, esti áhítat, hetenkénti bibliamegbeszélő óra, pedig lelki előbbrejutásukra szolgált. Idén ősszel újra megkezdődik ez a kedves munka.

Imádkozzunk a sötét, pogány világ gyermekeiért, fiatalságáért s köztük munkálkodó testvéreinkért, hogy Isten országa terjedjen, növekedjék s az örökkévaló Isten gyermekek szája által szerezzen magának dicsőséget.

TUDAKOZZÁTOK AZ IRÁSOKAT!

Okt. 16. Máté 10:16—33. II. Sám. 7:17—29. Dávid hitt Isten ígéreteiben, azért részesült kegyelemben és áldásban. S bár az ígéretek nem feleltek meg egészen az ő vágyának, mert nem őt bízta meg Isten a templom fölépítésével, hanem fiának, Salamonnak ígérte azt, azért nem zúgolódott, hanem magasztalta az Urat, s hálával fogadta az ígérteét úgy, amint az adatott.

Okt. 17. Ján. 4:46—54. Ef. 6:10—17. Márk 10:13—16. Ef. 6:1—9. Isten Igéje mindenkinek szól, szülőknek és gyermekeknek, uraknak és szolgáknak egyaránt, mert Isten előtt nincs személyválogatás. De mint ahogy az Ige s a benne hirdetett üdvösség mindenkinek szól, éppen úgy meg kell benne találni mindenkinek a különösképpen neki szóló, az ő helyzetére illő parancsolatokat. Mert Isten a rendnek Istene s a földi viszonyok rendjét is fönn akarja tartani. Más a kötelessége a szülőnek a gyermekkel, s más a gyermeké a szülővel szemben. Ugyanez áll az úr és a szolga egymáshoz való viszonyára nézve is. S Isten akarata, hogy ez a földi rend tiszteljenben tartassék.

Okt. 18. Zsolt. 36. I. Móz. 19:1—14. Tíz igaz nem volt található Sodomában, csak egyetlen egy, Lót. Sajnos, annak is nagyon gyenge volt az özsze-kötöttese az Urral. De az Ur mégis meg akarja menteni nem csak őt, hanem az ő kedvéért még hitetlen hozzátartozóit is. Milyen megdöbbentő, hogy a hitetlen vők még a legutolsó pillanatban sem engedik magokat megmenteni, hanem csak nevetnek a sürgető felszólításon. Sok ember nevet ma is, mikor azt hallja, hogy ha meg nem tér, elvesz. Pedig a világ sok Sodomájának a bűne kiált föl ma is az égre s nem tudhatjuk, mely órában érzézik el az ítélet.

Okt. 19. Máté 10:34—42. I. Móz. 19:15—30. Isten még erőszakkal is kész kiragadni a veszedelemből Lót feleségét és két leányát, mikor azok a szeretetteljes intésnek nem akarnak engedni. De óh, milyen nagy Sodomá vonzereje a hitetlen lélekre! Az aszszony hátratekint és sóbálványá válik a szörnű látványtól. Lót felesége nem az egyetlen, aki így járt. Azért inti a Megváltó még évezredek múlva is így a világhoz ragaszkodó embereket: »Emlékezzetek Lót felesé-

gére«! De emlékezzünk meg arról is, hogy Isten Ábrahám könyörgésére mentette meg Lótot, s hogy nekünk is van hatalmasabb közbenjárónk, mint Ábrahám: a mi Urunk Jézus Krisztus.

Okt. 20. Máté 11:1—15. I. Móz. 20:1—15. Imé, egy sötét pont a hívő Ábrahám életében! Gyávaságból hazudik s a saját bűnével csaknem bűnbe kever másokat is. Így van ez mindig az életben. A bűn bünt szül és másokat is megfertőz. S éppen a hazugság és annak minden fajtája: a képmutatás, a hízelkedés, a rágalmaszás az a bűn, amellyel kimondhatatlan sok kárt okozhatunk önmagunknak és embertársainknak. Igazság, őszinteség, nyíltság azok a tulajdonságok, amelyeknek uralkodniuk kell a keresztyén ember életén.

Okt. 21. Máté 11:16—30. I. Móz. 21:1—21. Izsák az ígért gyermeke s Izmael, a szolgáló fia, nem maradhatnak egy fedél alatt. Két külön világ ez, amelynek el kell egymástól válnia. Az örökös csak Izsák lehet. De Isten Izmaelről is gondoskodik. Mikor az anyja már azt hiszi, hogy szomjan kell a gyermeknek elvesznie, akkor Isten megnyitja az anya szeméit s meglátja a vízforrást. Csodálatos kép ez Krisztus Egyházáról s az azon kívül levőkről. Az Egyházhöz csak azok tartoznak, akik Krisztuséi, de Istennek van megtartó kegyelme azok számára is, akik nem önhibájukból maradnak kívül, mint pl. a pogányok, akik sohasem hallottak Krisztusról.

Okt. 22. Máté 12:1—13. I. Móz. 21:22—34. Isten gyermekein meg kell látszania annak, hogy Isten van velők mindenben, mint ahogy Ábrahámon észrevette ezt Abimélek. Aki hittel, engedelmeséggel és hűséggel jár Isten útjain, azt Isten megáldja s ezt az áldást észreveszi a világ fiai is. S ha másból nem, önzésből igekeznek egyes dolgokban szövetségre lépni velők. De ennek sohasem szabad úgy történnie, hogy a világ gyermekei maradjanak fölül; nem az ő befolyásuknak kell érvényesülnie a hívők felett, hanem emezeknek amazok felett.

Okt. 23. Máté 12:14—30. Péld. 24:14—20. Hívó embereknek nincs okuk haragudni a hitetlenekre. Hiszen a jobb rész mindig az övék, a hitleneket pedig előbb-utóbb utoléri a büntetés. De hívó ember akkor sem örvend, ha ellenségét utoléri Isten ke-

ze. Ekkor tanul meg különösebben imádkozni érte.

Okt. 24. Máté 18:21—35. Fil. 1:3—11. Luk. 9:57—62. Zsid. 13:1—9. Isten a bűnbocsánatot mindig úgy adja, hogy előbb számot vet velünk, vagyis megmutatja nagy tartozásunkat, a bűneinket. De ha ezeket meglátva, bocsánatért esdünk, sohasem utasít el, akármiért nagy legyen is lelki adósságunk, bűneinknek terhe. A bűnbocsánat elfogadásának azonban következményekkel kell járnia, vagyis megújult élettel. S ehhez hozzátartozik az is, hogy mi is megbocsássunk felebarátainknak.

Okt. 25. Zsolt. 36. I. Móz. 22:1—19. A hitnek és az engedelmességnek a legfelségebb példája ez, amelyet embernél láthatunk. Nemcsak a fiát kész Ábrahám föláldozni, hanem mindazokat az ígéretekkel is, amelyeket Isten ehhez a fiához fűzött. Emberileg az lett volna természetes, hogy Ábrahám hite itt teljesen csődöt mondjon Istennek ez előtt az érthetetlen, önmagával ellentétbe jövőnek látszó parancsa előtt. De Ábrahám csak arra gondol, hogy ez Isten parancsa és engedelmeskedik. S Isten nem jön ellentétbe önmagával: az ígért gyermeke életben marad. A nagy áldozatot, az Egyszülöttnek odaadását Isten csak önmagával szemben hajtotta végre.

Okt. 26. Máté 12:31—41. I. Móz. 23. Ábrahám tiszteletreméltó egyénisége, Isten színe előtt folytatott élete nem hagyta érintetlenül környezetét, hanem szeretetet és megbecsülést ébresztett bennök. Így van ez ma is Isten gyermekeivel. Ha félreismertetéssel, kigúnyoltatással találkozunk is általában a világ gyermekei részéről, azért a jobbjelzelműek azok közül nem tagadják, hogy sok tiszteletreméltó vonás is van a keresztyénekben. S Isten gyermekeinek nincs oka, hogy ezt az elismerést hálával el ne fogadják.

Okt. 27. Máté 12:42—50. I. Móz. 24: 1—14. Ábrahámnak vénkorában sem fogyatkozott el a hite. Szívén viselte, hogy fia itt maradjon ezen a földön, ahová őt Isten vezette, de azt is, hogy pogány leánnyal ne lépjen házassági viszonyba. S hitte, hogy Isten ki fogja jelölni azt a leányt, akit ő szánt neki. Ebben a hitben bocsájtja útnak szolgáját, aki, bizonyára Ábrahám hitének befolyása alatt, szintén hívő, imádkozó ember. Bár így köttet-

nének ma is a házasságok! Bár ne keresnének Isten gyermekei házastársat a világ gyermekei közt, hanem keresnék ebben is imádkozva Isten akaratát!

Okt. 28. Máté 13:1—23. I. Móz. 24: 15—28. Ábrahám szolgája nem csak kérni tud az Úrtól segítséget, hanem mikor azt megkapta, hálát is tud adni érte. Isten vezetése világos volt, s Eliézer megértette a vezetést s aszerint járt el szolgálatában. Imádkozó s Isten feleletére és vezetésére váró ember mindig megtalálhatja a helyes utat, s ha az elnyert utasításért hálát tud lenni, ismét fog utasítást kapni minden kérdésben.

Okt. 29. Máté 13:25—35. I. Móz. 24: 29—49. Hűség az ő földi urához, nyíltság, őszinteség vendégfogadó gazdáival szemben, lelkiismeretes pontosság a reábízott feladat elvégzésében, ime ezek a tulajdonságok tűnnek még szemünkbe Eliézer alakjában. Kívánatos tulajdonságok ezek a keresztyénekben is. Nem kellene annyi hűtlenséget, pontatlanságot, zárkózottságot, bizalmatlanságot, sőt fájdalom: sokszor még képmutatást is látunk még Isten gyermekeiben is! Oh, bár megtanulnánk mind, igazán hálálba ajdani ő-emberünket s hittel ott is tartani!

Okt. 30. Máté 13:36—46. Zsolt. 85: 9—14. Hol találkoztak egymással a legteljesebb mértékben az irgalmasság és a hűség, az igazság és a békeesség? A Golgotán. Es pedig Isten irgalmassága és hűsége, igazsága és békeessége. S ami ott egymással találkozott, az árad onnan alá a bűnös emberre, hogy tudjon ő is irgalmas, hű és igaz lenni, s találja meg a békeséget Istennel, önmagával és embertársaival. Eljutottál-e már a Golgotának ez áldó hatása alá?

Okt. 31. Máté 22:15—22. Fil. 3:17—21. Máté 10:24—33. I. Tim. 4:4—11. Milyen biztató Igék ezek azoknak, akiknek Krisztusért szenvedniök kell! Jöhetnek reájok nehéz napok, mint jöttek Lutherre, de azt mindig tudhatjuk, hogy az ellenségnek csak a test fölött lehet hatalma, de a lélek fölött nem, ha az a lélek hű marad Krisztushoz. S hogyan maradna hű ahhoz, aki úgy gondoskodik róla, hogy még a fejének hajszálait is számon tartja. Az Óróra való vallástételnek nagy jutalma van: ő is vallást tesz majd róluk a mennyi Atya előtt.

Vargha Gyuláné.